

ЩЪРКЕЛЪ—РАЗДАВАЧЪ

Цѣла чанта съсъ писма
адресирани до всички
дървеса
и пойни птички
трѣбва азъ да разнеса.

Но не сърдя се, нали
службата ми е това:
да разнасямъ отъ зори
телеграми и писма!

Лѣтото на всички, пише
че пристига тия дни.
Вижъ дали и тебъ не пише:
— Посрещни ме, посрещни!

Богданъ Овесянинъ

ВЕЛЪО ЗАРОВЪ

— Да стане Велъо Заровъ, да разкаже урока! — каза учителътъ.

— Не го знамъ, — едвамъ измънка Велъо и подсмъркна.

— Защо не си знаешъ урока? — попита го строго учителътъ. — Ти знаешъ, че висишъ на косъмъ. За трети пжтъ те изпитвамъ и все не отговаряшъ. Седни си!... Ще имашъ двойка за срока!

Велъо се захлупи на чина и заплака.

— Защо плачешъ? — още по-строго викна учителътъ. Никой не ти е кривъ. Да си училъ!...

Вмѣсто отговоръ Велъо още по-силно захлипа.

Тогава учителътъ се позамисли, после се приближи до ученика, повдигна главата му и като го загледа въ разплаканиѣ му очи, запита го съ по-мекъ гласъ:

— Е, кажи де, защо плачешъ?

Велъо извади кърпичка и избърса сълзитѣ си. Следъ това се изправи и жаловито занарежда:

— Въ кжци сме петъ деца и мама — шесть души. Татко умрѣ при злополука. Падна отъ петия етажъ на една кжца, когато я строеха. Останахме сираци. Мама пере